

Berndts Kompis Grus-Olle

Av Berndt Jansson.

Sådan här läsning gillar vi, Berndt!

Redaktör Bengts artikel om Grus-Olle för något nummer sedan fick Berndt Jansson, en av tidernas största rallyförare i Volkswagen och Porsche, senare fabriksförare i Frankrike hos Renault i R8 Gordini, att minnas och berätta om en av sina bästa vänner.

När Berndt berättar om hur Olle, trots att man var stenhårda konkurrenter, ställde upp och hjälpte Berndt som var en yngre och oerfaren förare, så får jag tårar i ögonen.

Berndt, du är välkommen att skriva och berätta mer för oss om dina äventyr och om människor du mött.

Tack för det här bidraget!

(Artiklar om Berndt och hans tävlingskarriär finns att läsa i numren 54-56. Har du inte dessa kan du beställa från klubben för en ringa penning).

Willy Berg.

Artikelförfattaren Berndt under Midnattssolsrallyt i sin SM-vinnarbil året 1958. Året före körde han Porsche 356.

Den stora triumfen vad gäller Midnattssolsrallyt inträffade 1963 då han också körde Porsche och utklassade allt motstånd. I en Porsche Carrera 2 GT.

"Den bästa bil jag tävlat med", anser Berndt.

(Bildtext: Willy Berg. Foto: Kontrast Foto, Ljungby.)

Har läst senaste Porsche-tidningen med referat om Grus-Olle. Han var ju äldre än jag och han stod på topp när jag så smått började köra lite tävlingar.

Olle kom att betyda enormt mycket för mitt liv, han var en av mina allra bästa vänner. Skall försöka berätta en del om hur han hjälpte mig vid olika tillfällen.

Jag köpte en tomt av min farfar och började planera för att bygga en stuga, arbetade på Scania bilar, dåligt med pengar, endast lite sparkapital och vänner som hjälpte

mig gräva grunden. Grus och cement beställde jag av min klubbkompis Grus-Olle. Sent om sidor kom fakturan, jag åkte upp till hans kontor, laddad med pengar för att göra rätt för mig. Olle tittar på räkningen, ropar på sin sekreterare Elsa, frågar om hon sänt räkningen vilket hon bekräftade. Han säger då följande:

- Men Elsa, du måste väl förstå att den här kravlarn har inga pengar, och inte kan han köra bil heller så ta bort räkningen.

Jag glömmer aldrig hur tacksam jag var över hans generositet.

Ökat tävlande

Mitt tävlande ökade och VWs fabriksförare började bli frånåta, de två jag hade svårt att hänga med var C-G Hammarlund och Olle, men Sörmlandsrundan hamnade vi tre på samma slutresultat. Jag fick då ett erbjudande från VW om en del hjälp vilket inte blev populärt från en del av förarna inom VW.

- Det har kostat oss 100.000 innan vi fick kontrakt, det borde kosta mig lika mycket, ansåg en del. Men Olle och C-G hade annan uppfattning vilket säkert var bra för mitt fortsatta tävlande.

En tävling startade jag ett par minuter efter Olle, en sträcka med massor av krön, vid mål frågade jag om hans tid, han sade sin tid och den var enligt honom över en minut bättre än vad jag presterat.

På min fråga hur han kunde åka så fort över alla krön, svarade han att "Vägen kan la för H-vite inte ta slut begriper du väl".

Jag sprang tillbaka till min bil, sa till min kartläsare Torsten Grennberg, "vi åker hem, vi har fått stryk med över en minut". Han satt tyst ett tag och räknade.

- Gubben ljuger, för han har ju inte startat på nästa sträcka än, vilket han skulle gjort om han åkt så mycket fortare.

Fick senare genom Olles bisittare reda på att Olle tyckte det var roligt att jag gick på hans lilla lögn.

Snöoväder

Vi skulle åka SM-tävlingen Skånerundan. Tyvärr blev det snöoväder och jag hade inga snödäck vilket gjorde att mina chanser var borta. Olle fick reda på detta, kom till mig och sade, "Så illa som du kör kan jag inte ta ansvaret att släppa ut dig utan snödäck, jag har sagt till min faktor att åka till Bromma med snöhjul som kommer med flyg, så vi kan åka på lika villkor, tro bara inte att du kan åka från mig, för nu är jag laddad, så en halv minut fortare per sträcka åker jag säkert".

Tack vare Olles välvilja med däck vann jag Skånerundan, han var så oerhört snäll och sportligt schysst utom om man frågade honom om hans sträcktider, men hans råd att vägen inte kan ta slut har jag sedan dess levt efter.

Grus-Olle - eller Olof Persson om man skall vara korrekt - vid en av sina Scania lastbilar, modell L51 Drabant. I förgrunden den Carrera 1956 som han körde en hel del tävlingar med. Läs mer om den i Redaktör Bengts artikel i nr 113. (Bildtext: Willy Berg).

Födelsedag

Jag nämnde hans faktor, vill minnas han hette Jacobson. I hans uppgifter ingick b.l. a. att i Olles grusgröpar spränga loss massor för vidare transport. Olle hade sitt hus i samhället Vårsta 6 km från mitt hem. och hans 50-årsdag närmade sig. Genom en annan god vän, Nils Gustavsson som också hade anställning hos Olle, fick jag reda på att Faktorn skulle fira detta med ett sprängskott kl 5 på morgonen. Jag vaknade den morgon det hände av, som jag trodde, ett åskmullrande, men det fanns inte ett moln så jag fattade inte vad det var.

Det visade sig att faktorn nog missbedömt laddningens storlek, över 100 glasrutor försvann i Vårsta och polisen startade en utredning, men kom fram till att "Visst skulle Olle firas, men det kunde ju vara någon måtta".

Nåväl ingen blev skadad. Olles kommentarer under ett halvår framåt skulle förtjäna ett eget utrymme, Han bytte namn på faktorn och kallade honom för Dynamitjocke. Dessutom påstod han att han var årets kund hos glasmästarn. Det var bättre och roligare förr.

I röd PV

Olle hade slutat åka rallytävlingar, vad jag kan minnas under c:a ett år, då det var dags för Roslagsloppet. Olle var anmäld och körde Volvo 544. Han kom upp med lastbil och den röda volvon på flaket med en däckhandlare som bisittare.

Vi startade och jag och Erik på taket låg i ledning när jag på en mycket krokig, snabb transportsträcka i mörkaste roslagen fick se strålkastare i backspegeln och de kom fort närmare, "Vad är det för en idiot", sa Jerka.

- Har mina aningar sa jag, men jag kan inte köra fortare.

I en vänsterkurva fanns en ladugård med utrymme framför, jag kom åt sidan precis så att demonen i en röd Volvo kom förbi.

- Häng på, skrek Jerka. Och jag lovar, jag stod och körde men den uppvisning vi hade framför oss glömmer jag aldrig, snömarkeringar i form av både pinnar och granruskor flög i luften, stora isklumpar rök och bakvagnen långt ute i diket.

Det var den mest enorma uppvisning i bilkörning jag sett och kommer aldrig att glömma, jag var totalt chanslös. Olle vann tävlingen och däckhandlaren lär senare ha gått i terapi, han låg en timma efter målgång på en bänk, vit som tuppens lakansväv.

- Jäkla kravlare sa Olle, han tål inte lite fart.

Till historien hör att ett stall tänkte lägga in protest för att Olle åkte med icke tillåtna dubbar, men jag talade om min upplevelse i samband med att jag blev frånåkt och fick stopp på protestskriveri med motiveringen att jag låg tvåa, och därmed skulle jag vinna och Svenska VW annonsera vilket ju inte var populärt i andra stall.

Det var Olles sista tävling och jag kramade om honom

och talade om att han var den snabbaste jag mött.

- Ja, jag såg att de var du så jag tänkte, nu ska jag visa den där junioren hur en bil ska framföras.

- Men sade han, jag kommer ihåg på Masnatta då jag körde in i tallen så jag slog i ratten, du satte plåster över hålet i underläppen så jag kunde dricka en pilsner utan att det rann ut. Du skulle nog passa bättre som doktor.

Avslutade min vän Olle med glimten i ögat

Olle skaffade chaufför

Måste också berätta när Olle hämtade ut en ny 1200 hos direktör Levenhagen på Sv. VW. Han körde till Stads- hotellet för en middag, kom underfund med att han nog inte skulle köra hem själv, ringde sin dotter Evy som blev inkörd av sin man. Hon tog Olle och nya VW som gått 3

km och började färden mot Vårsta.

Olle hetsade henne att köra ifrån sin man, talade om att hon var hans dotter och det förpliktat. Halvvägs hem kom en högerkurva med underkyllt. Det släppte, Olle tog ratten, skrek, "jag tar över!" Evy låste bromsen och som Olle berättade, (det gick åt H- vite), rullade tre varv, stannade på taket, ingen dörr gick att öppna så Olle sparkade ut vindrutan och kröp ut den vägen, under tiden som Evys man passerade utan att se dom nere på åkern.

Under den tiden hade Svenska VW en slogan, *Ännu vet ingen hur gammal en VW kan bli*, vilket föranledde Olle att ringa Dir C-J. Levenhagen nästa dag och talade om att han visste precis hur gammal en VW kunde bli, 1 mil och 2 kilometer.

Hälsningar från Berndt.

Länge trodde jag att Grus-Olle ficik sitt smeknamn p g a sin rallykarriär. Inte så konstigt, för bilden ovan visar ju att han kunde flytta grus med tävlingsbilen också. (Foto: ur Lars Knöppels samlingar. Bildtext. Willy Berg).

P.S.

Ytterligare ett av Olles äventyr.

Han kom före Svenska rallyt hem till mig med en ny blå Porsche 356, tror det var 1954. Jag provkörde och det var ju en drömbil, tyckte jag.

- Ja, nu har jag 14 dagar på mej och träna innan rallyt, sen ska dom få se hur en Porsche ska köras, sa Olle.

Nu var det så att i Grödinge fanns ett åkeri som hette Lindhés Åkeri. Efter Olle varit hos mig kom han från Södertälje i de så kallade Igelstakurvorna och mötte sonen i åkeriet, Sven, i en gammal Volvo lastbil. Olle hade just

ställt upp Porschen för ingång i vänsterkurvan, la sidan i hörnet på Volvons stötfångare. Tog bort högersida plus dörr. Ut kom Olle på den dörrlösa sidan och frågade:

- Hur f-n kör du pojk!

Till historien hör att vi frågade varför han inte tränade, svaret blev, "Jag behöver inte träna, jag åker ifrån er ändå".

Verkligheten var att på plåtslagare Sandins verkstad stod, "Stängt på grund av semester", med gardiner fördragna, men arbete pågick natt och dag.

Bilen blev klar i tid till rallyt.

D.S.

Här ser vi Grus-Olle vid sin Speedster Carrera GT före Midnattssolsrallyt 1958. Sittande på framskärmen Gunnar Blomquist som agerade kartläsare. (Bildtext: Willy Berg. Foto: Kontrast Foto, Ljungby).

